

ת"פ 7317/01/15 - מדינת ישראל נגד מועתז גנאים (עציר),

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 7317-01-15 מדינת ישראל נ' גנאים(עציר)

בפני כבוד השופטת רונית בש

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות פלילית מחוז חיפה

נגד

הנאשם

מועתז גנאים (עציר),

ע"י ב"כ עו"ד עלא עתאמנה (סנגוריה ציבורית)

גזר דין

1. בהכרעת הדין, שניתנה ביום 16.7.15, הורשע הנאשם בתיק זה, לאחר שהודה בעובדות כתב האישום המתוקן, בביצוע העבירות, כדלקמן: באישום הראשון, עבירה של הובלה ונשיאה של נשק, לפי סעיף 144(ב)רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") (שתי עבירות) ובעבירה של החזקת נשק, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא; באישום השני: בעבירה של ניסיון לבצע עסקה בנשק, עבירה לפי סעיפים 144(ב2) ו-25 לחוק העונשין ובעבירה של קשירת קשר לפשע (עסקה בנשק), עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין. בד בבד זוכה הנאשם מעבירה של קשירת קשר לפשע (רכישת נשק), עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק הנ"ל.

2. לאחר מתן הכרעת הדין ובהינתן גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירות, נדחו הדיונים בפני לצורך הגשת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם. כעת, לאחר שהוגש התסקיר הנ"ל וב"כ הצדדים העלו את טיעוניהם לעונש, כל שנותר הוא לגזור את דינו של הנאשם.

כתב האישום המתוקן

3. בעובדות כתב האישום המתוקן נטען, כדלקמן:

אישום ראשון

במועד שאיננו ידוע למאשימה, לפני כשנתיים לערך, השיג הנאשם אקדח, שסוגל לירות ובכוחו להמית אדם ותחמושת והחזיק באקדח בלא רשות על פי דין להחזקתו ולנשיאתו. ביום 23.11.14 בשעות הערב או בסמוך לכך, הנאשם נשא ברשותו את האקדח הטעון בעת שהיה עם אברהים שלאטה (להלן: "אברהים") בחורשה באזור סחנין. בעת שהשניים היו בנסיעה ברכב, הציג הנאשם בפני אברהים

את האקדח שברשותו ולבקשתו של אברהים מסר לידי את האקדח, אברהים החזיק באקדח הטעון וירה באוויר. אברהים החזיר את האקדח לידי הנאשם.

במועד שאינו ידוע למאשימה, במהלך שנת 2014, הנאשם נשא ברשותו את האקדח הטעון בעת שהיה עם מוחמד בדארנה (להלן: "מוחמד") באזור סחנין. הנאשם הציג בפני מוחמד את האקדח שברשותו, השניים הלכו לאזור ההר, שם ירה הנאשם באוויר וכן מסר לידי מוחמד את האקדח. מוחמד החזיק באקדח הטעון וירה ירייה אחת באוויר. מוחמד החזיר את האקדח לידי הנאשם.

אישום שני

הנאשם הינו ידיד של כרים אבו צאלח (להלן: "כרים"). במועדים הרלוונטיים לכתב האישום ידע הנאשם, כי כרים הינו תומך בארגון הטרור דאע"ש- המדינה האסלאמית, ארגון אשר הוכרז כהתאחדות בלתי מותרת ע"י שר הביטחון וכן ידע, כי אין לכרים רשות על פי דין להחזיק ולשאת נשק. במהלך מחצית נובמבר 2014 או בסמוך לכך, פנה כרים אל הנאשם וביקש ממנו, כי יסייע בידו לרכוש רובה מסוג קלצ'ניקוב, זאת על מנת שיוכל לבצע באמצעותו פיגוע בישראל. הנאשם, אשר ידע כי כרים הינו תומך דאע"ש וכי הוא מעוניין לרכוש את הרובה לשם ביצוע פיגוע במדינת ישראל, החליט לסייע בידו ולבצע עסקה בנשק על מנת שכרים ירכוש נשק ויקבל החזקה בו והשניים קשרו קשר שמטרתו רכישת הרובה עבור כרים. לשם קידום הקשר הנ"ל, הנאשם פנה אל אברהים וביקש לרכוש באמצעותו רובה עבור כרים, אברהים שוחח עמו בנדון והביע הסכמה לכך והשניים קשרו קשר לביצוע עסקה בנשק בלא רשות על פי דין. תחילה ביקש הנאשם מאברהים להשיג רובה מסוג קרל גוסטב ובהמשך ביקש, כי יהא זה רובה מסוג קלצ'ניקוב, זאת מאחר שכרים אמר לו, כי הוא מעוניין בקלצ'ניקוב בהיותו רובה מדויק יותר. הנאשם אמר לאברהים כי בידי חברו כרים המעוניין לרכוש הנשק יש סכום של 36,000 ₪. כמו כן ביקש הנאשם לראות את רובה הקלצ'ניקוב. אברהים השיב לנאשם כי ינסה להשיג את הרובה, נקב במחיר וכן דרש תשלום במזומן.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, שהוגש לתיק בית המשפט ביום 22.11.15, עולה, כי הנאשם בן 21.5, רווק, סיים 12 שנות לימוד ועד למעצרו הנוכחי עבד בעבודות שונות בתחום השיפוצים.

5. בהתייחס לעבירות מושא האישום הראשון, הודה הנאשם בפני שירות המבחן במעשיו, אולם, עולה מהתסקיר, כי הנאשם התקשה לקחת אחריות בגין החלק הפלילי שבמעשיו. בנקודה זו עולה מהתסקיר, כי הנאשם טען, כי הנשק שנתפס עמו אינו שייך לו וכי מצא אותו בחורשה באזור מגוריו ולקח אותו. הנאשם לא ידע להסביר את המניע להתנהגותו והסתפק בכך שנהג ללא שיקול דעת ומתוך דפוסי התנהגות ילדותיים. בהתייחס לאישום השני, שלל הנאשם ידיעה מראש, כי כרים תומך בארגון הטרור "דאעש" וסיפר, כי הוא וכרים עבדו יחד, וכי הקשר ביניהם סבב סביב העבודה. הנאשם טען בפני שירות

המבחן, כי כרים פנה אליו וביקש ממנו להשיג לו רובה במטרה להשתמש בו בחתונת אחותו וכי הוא הסכים לכך, ללא התלבטות. הנאשם התקשה להסביר בפני שירות המבחן את מניעיו להסכמתו לבקשתו של כרים. הנאשם הוסיף וטען, כי רק לאחר מעצרו, במהלך חקירותיו במשטרה, הבין כי כרים תומך בארגון "דאעש". הנאשם שלל בפני שירות המבחן עמדות התומכות או מזדהות עם ארגוני טרור.

6. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם נעדר זהות מגובשת וכי הוא מבטא מאפיינים של גיל התבגרות, גיל המאופיין בתקשורת קונקרטי ומצומצמת. שירות המבחן ציין, כי הנאשם מתקשה בביטוי רגשי, בעל אישיות מופנמת ודימוי עצמי נמוך. שירות המבחן התרשם עוד, כי הנאשם מתקשה בוויסות דחפיו. הוטעם, כי במהלך השיחה עם שירות המבחן נטה הנאשם למזער ממשמעות ומחומרת מעשיו. שירות המבחן הטעים, כי הנאשם מתקשה לערוך התבוננות פנימית במטרה לבחון את בסיס דפוסי התנהגותו המכשילים והחמורים.

7. נוכח התרשמותו הנ"ל של שירות המבחן והתייחסותו של הנאשם לחלקו בביצוע העבירות שבפנינו, העריך שירות המבחן, כי קיימת אצל הנאשם רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק ופורצת גבולות בעתיד. לפיכך, ובהינתן חומרת העבירות, נמנע שירות המבחן ממתן המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

טיעוני המאשימה לעונש

8. בפתח הדיון בפניי ביום 17.12.15, ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם עצור מיום 27.11.14. כמו כן, הגישה ב"כ המאשימה את גיליון המרשם הפלילי של הנאשם (תע/1) וכן את גזר הדין שניתן בעניינו של הנאשם ביום 18.3.12 בבית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט בדימוס משה גלעד) במסגרתו הורשע הנאשם בביצוע עבירות שעניין, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, איומים, העלבת עובד ציבור ובריחה ממשמורת חוקית. הנאשם נדון במסגרת גזר הדין הנ"ל, בין היתר, לעונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (תע/2). כמו כן, הוגשו טיעוני המאשימה לעונש בכתב (תע/3) וכן אסופת פסיקה (תע/4). במסגרת הדיון הנ"ל הדגישה ב"כ המאשימה, כי האירועים המפורטים בפסקי הדין שהוגשו במסגרת אסופת הפסיקה תע/4 חמורים פחות בנסיבותיהם מנסיבותיו של תיק זה. לפיכך, ביקשה ב"כ המאשימה, כי העונש שייגזר בסופו של יום על הנאשם, כמו גם מתחמי ענישה שייקבעו בעניינו, ייתנו דעתם לאסופת הפסיקה תע/4 כנקודת מוצא ראשונית בלבד לצורך גזירת דינו של הנאשם.

9. במסגרת טיעוניה לעונש בתע/3 הדגישה ב"כ המאשימה את חומרת מעשיו של הנאשם אשר הורשע בביצוען של עבירות נשק חמורות. ב"כ המאשימה הטעימה, כי במעשיו של הנאשם טמון רובד נוסף של חומרה הנובע מכך שהנאשם שיתף פעולה עם אדם אחר - כרים, התומך בארגון דאעש ובכך נתן ידו הנאשם ופעל לשם השגת נשק, בידעו, כי כרים רוצה לרכוש את הנשק על מנת לבצע פיגוע טרור בשטח המדינה.

10. ב"כ המאשימה טענה בתע/3, כי מכוח סעיף 40ב' לתיקון 113 לחוק העונשין, הרי שעל בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, לפיו יש לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם. ב"כ המאשימה הוסיפה וציין כי בהתאם לסעיף 40ג' לחוק העונשין, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לטענת ב"כ המאשימה, הנאשם ביצע את מעשיו בקור רוח, בעקביות ומחפץ ליבו, בהיותו דומיננטי ומגלה עניין ויוזמה לשם ביצועם וקידומם של המעשים.

11. ב"כ המאשימה הטעימה, כי הנאשם הורשע בגין שני האישומים שיוחסו לו בכתב האישום. ב"כ המאשימה טענה, כי יש לראות בשני האישומים, אירועים נפרדים וביקשה, כי בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם נפרד לגבי כל אחד מהאישומים. כמו כן, עתרה ב"כ המאשימה, כי בית המשפט יקבע את עונשו של הנאשם ברום המתחם לגבי כל אירוע וכן יורה על ריצוי העונשים שיקבעו בכל אחד מהמתחמים הנ"ל במצטבר האחד לשני.

12. באשר לנסיבות ביצוע העבירה באישום הראשון, הדגישה ב"כ המאשימה, כי האישום הנ"ל מורכב ממספר עבירות, בעלות זיקה ישירה ביניהן. ב"כ המאשימה הטעימה, כי הנאשם החזיק באקדח תקופה ממושכת מאד של כשנתיים עת שבשני מועדים שונים נשא והוביל את הנשק בהיותו טעון בתחמושת ומהווה סכנה של ממש לשלום הציבור. עוד, לחומרה, הדגישה ב"כ המאשימה, כי הנאשם התפאר בנשק והציג אותו בפני ידידיו - אברהים ומוחמד ואף איפשר לבצע ירי מהנשק. באשר לערכים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות באישום הראשון, טענה ב"כ המאשימה, כי הערך החברתי שנפגע הינו הסכנה הממשית לחיי אדם ולשלום הציבור ובטחונו, בטחון המדינה, שמירה על שלטון החוק וקיום חיים תקינים ובטוחים לאזרחי המדינה.

13. באשר לנסיבות ביצוע העבירה באישום השני, טענה ב"כ המאשימה, כי הנאשם פעל בקור רוח ובנפש חפצה כאשר נעתר לפנייתו של כרים, תומך ארגון דאע"ש, שביקש לרכוש נשק לשם ביצוע פיגוע טרור במדינת ישראל. הנאשם ניצל את היכרותו עם אברהים, פנה אליו וניסה לקדם את עסקת הנשק, שתכליתה השגת נשק התקפי עבור כרים. ב"כ המאשימה הדגישה, כי עסקת הנשק אותה ניסה לקדם הנאשם עלולה הייתה להביא לשפיכות דמים ולהמיט אסון כבד על מדינת ישראל. ב"כ המאשימה ביקשה בהתאם לסעיף 40 ט' (3) לחוק העונשין, להביא בחשבון, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, את הנזקים הכבדים, אשר היו צפויים להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות מושא אישום זה.

14. ב"כ המאשימה הפנתה לאסופת הפסיקה תע/4, תוך שהטעימה, כאמור, בטיעוניה בעל-פה בפניי, כי נסיבות ביצוע העבירות במקרים הנ"ל חמורים פחות מנסיבות ביצוע העבירות בתיק זה, וביקשה כי מתחם העונש ההולם שייקבע ישקף את הנסיבות הרלוונטיות לחומרת העבירות, שביצע הנאשם, בנסיבותיהן, ואת הסיכונים הכבדים אותם יצר במעשיו. ב"כ המאשימה טענה, כי מתחם העונש ההולם נוכח הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנהוגת, נע בין 4 עד 6 שנות מאסר בפועל בגין האירועים מושא האישום הראשון ובין עונש של

5 עד 10 שנות מאסר בפועל בגין האירוע מושא האישום השני. כמו כן, עתרה ב"כ המאשימה, כי בית המשפט יטיל על הנאשם עונש של מאסר על תנאי לתקופה ממושכת.

15. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ציינה ב"כ המאשימה, כי הנאשם יליד שנת 1994 ולחובתו הרשעה קודמת בגינה נדון, כאמור לעיל, לשישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ולעונשים נוספים. ב"כ המאשימה הפנתה לאמור בתסקיר שירות המבחן, שהוגש בעניינו של הנאשם, ממנו עולה, כי קיימת אצל הנאשם רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק ופורצת גבולות בעתיד. ב"כ המאשימה הטעימה, כי אומנם הנאשם הודה בעובדות כתב האישום כבר בפתח משפטו, אך לטעמה, תסקיר שירות המבחן מלמד, כי הנאשם ממעיט ממשמעות מעשיו. לפיכך, סבורה המאשימה, כי אין ליתן משקל משמעותי לקולא להודאת הנאשם. כמו כן, הוסיפה וטענה ב"כ המאשימה, כי מקריאת התסקיר הנ"ל לא עולות נסיבות אישיות רלוונטיות בעניינו של הנאשם, המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם והקלה בדינו.

16. לטענת ב"כ המאשימה, יש לקבוע את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של מתחם העונש ההולם לגבי כל אחד משני האירועים, זאת בהינתן הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ונוכח השיקולים, שעניינם הצורך בהרתעתו האישית של הנאשם מפני ביצוע של עבירות נוספות, וכן על מנת להרתיע את הרבים מביצוע של עבירות נשק. כמו כן, ביקשה ב"כ המאשימה כי העונשים הנ"ל יושמו במצטבר האחד לשני, זאת בהתאם לסעיף 40 י"ג(ג) לחוק העונשין.

17. לסיכום, ביקשה המאשימה, כי בית המשפט ישית על הנאשם ענישה הולמת בדמות של מאסר בפועל לתקופה ממושכת, שייקבע בחלקם העליון של מתחמי העונש להם עתרה, כאמור, המאשימה, זאת במצטבר האחד לשני ובצד עונש של מאסר על תנאי לתקופה משמעותית.

טיעוני ההגנה לעונש

18. בדיון בפניי ביום 17.12.15 הגיש ב"כ הנאשם את טיעוניו לעונש בכתב (נע/1) וכן אסופת פסיקה להמחשת עמדתה העונשית של ההגנה (נע/2). כמו כן הוסיף וטען ב"כ הנאשם בעל-פה בדיון הנ"ל.

19. הן במסגרת טיעוניו בעל-פה והן במסגרת נע/1, התייחס ב"כ הנאשם לתיקון 113 לחוק העונשין. ב"כ הנאשם הטעים, כי עקרון ההלימה, עפ"י התיקון הנ"ל, אינו מבטא את עקרון הגמול במובנו הקלאסי של "מידה כנגד מידה", אלא עניינו במידתיות הענישה. ב"כ הנאשם הבהיר בטיעוניו, כי המחוקק התכוון שעל בית המשפט לבחון את הנאשם הניצב מולו ולבחון את סוג העונש שיוטל עליו בהתחשב בכל אפשרויות דרכי הענישה העומדות לרשות בית המשפט.

20. באשר לערך חברתי, שנפגע מביצוע העבירות ע"י הנאשם, הסכים ב"כ הנאשם עם המאשימה בנקודה זו והטעים, כי אין חולק כי שלום הציבור ובטחונו הינו ערך חברתי חשוב ומשמעותי וכך גם הערך

של שמירה על חיי אדם ושלמות גופו. עם זאת, סבר ב"כ הנאשם, כי יש להתייחס למידת הפגיעה בערך המוגן. ב"כ הנאשם הטעים, כי לא מדובר בעבירות נשק ברף העליון וכן כי הנאשם לא השתמש בנשק במקום מגורים או על מנת לפגוע באדם. לפיכך, טען ב"כ הנאשם, כי אף אם היה קיים פוטנציאל לנזק, הרי שפוטנציאל זה לא מומש.

21. ב"כ הנאשם טען, כי יש לראות בשני האישומים משום אירוע אחד. לדידו, קיימים קווי דמיון בין פרטי האישומים השונים וניתן לראות כל אחד מהאירועים המתוארים בכתב האישום כחלק מאירוע אחד, במסגרתו החזיק הנאשם בנשק וניסה לבצע עסקה בו. לטענת ב"כ הנאשם, מדובר במסכת עובדתית אחת, צמודה בזמן ובמקום ובהתאם ביקש ב"כ הנאשם לקבוע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו.

22. ב"כ הנאשם ביקש, בטיעונו בפניי, לאבחן בין מי שהורשע בביצוע עבירה מושלמת לבין מי שהורשע בעבירת ניסיון ובעבירה של קשירת קשר. ב"כ הנאשם טען, כי מעובדות כתב האישום עולה, כי לא קדם כל תכנון לביצוע העבירה. בנקודה זו הטעים ב"כ הנאשם, כי מהאישום הראשון עולה, כי הנאשם נשא ברשותו אקדח יחד עם אבריהם וכי אבריהם הוא שירה באוויר וכן כי הנאשם נשא ברשותו אקדח עת שהיה עם מוחמד, וכי מוחמד החזיק באקדח הטעון וירה ירייה אחת באוויר. באשר לאישום השני, ציין ב"כ הנאשם, כי כרים הוא שפנה לנאשם ולא להיפך וכי, לאחר פנייתו של כרים אל הנאשם, פנה הנאשם לאבריהם על מנת שינסה להשיג עבור כרים רובה. לפיכך טען ב"כ הנאשם, כי בפנייתו של הנאשם אל אבריהם אין כדי ללמד על תכנון מוקדם ו/או על כך שהשלושה תכננו מבעוד מועד את השתלשלות העניינים.

23. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירה, טען ב"כ הנאשם, כי לא נגרם נזק כזה המצדיק החמרה בעונשו של הנאשם. ב"כ הנאשם הטעים, כי בסופו של יום, הנשק לא הועבר לידי כרים ו/או לגורם עוין וכי אין לקבל את עמדת המאשימה ולנסות לשוות נופך מחמיר למעשיו של הנאשם על רקע תמיכתו של כרים בארגון הטרור דאע"ש. ב"כ הנאשם הוסיף והדגיש, כי בכתב האישום לא נטען כי הנאשם פעל ממניעים אידיאולוגיים קיצוניים וכן לא נטען, כי הנאשם משתייך לארגון עוין, אשר ניסה להשיג את הנשק על מנת לפגוע בביטחון המדינה. ב"כ הנאשם הבהיר בנע/1, כי המדובר באירוע אחד בודד שאינו מלמד על הלך רוח עברייני של הנאשם וכן אינו מעיד על סיכוי להישנות העבירות. באשר ליכולתו של הנאשם להבין את הפסול שבמעשיו, טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם נמנה עם קטגוריית "הבגירים צעירים" וכי, על אף שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי קבוצת גיל זו אינה זוכה להקלה גורפת בעונש, הרי שיש לזכור, כי גילו הצעיר של נאשם היה מאז ומתמיד אחד משיקולי הענישה.

24. ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם וטען, כי מעיון בתסקיר הנ"ל עולה, כי הנאשם הודה בביצוע המעשים וכן כי הנאשם נהג ללא שיקול דעת. ביחס לאישום השני, ציין ב"כ הנאשם, כי הנאשם שלל בפני שירות המבחן ידיעה מראש, כי כרים תומך בארגון הטרור דאע"ש. ב"כ הנאשם הטעים, כי שירות המבחן התרשם מהנאשם כצעיר הנעדר זהות מגובשת, אשר מבטא מאפיינים של גיל התבגרות. בנקודה זו סבר ב"כ הנאשם, כי מדובר בנאשם המצוי בשלב בו יכולתו להבין את

הפסול במעשהו עודנה מוגבלת.

25. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, הפנה ב"כ הנאשם לאסופת הפסיקה נע/2. ב"כ הנאשם הטעים, כי הפסיקה הנ"ל מתייחסת לעבירות בנשק אף במקרים החמורים מהמקרים שבפנינו. לפיכך, מקל וחומר, טען ב"כ הנאשם, כי העונש הראוי בנסיבותיו של תיק זה, נע בין מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות עד למאסר בפועל לתקופה של עד שנתיים. עוד התייחס ב"כ הנאשם, בטיעונו בדיון בפניי, לפסיקה שהגישה ב"כ המאשימה וטען, כי אין ללמוד גזרה שווה מהפסיקה הנ"ל החמורה, לדידו, בנסיבותיה מנסיבותיו של תיק זה.

26. לצורך קביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, ציין ב"כ הנאשם את גילו הצעיר של הנאשם שהינו כבן 21, את נטילת האחריות על ידו ואת הודאתו בהזדמנות הראשונה, אשר חסכה זמן שיפוטי יקר. עוד התייחס ב"כ הנאשם לעברו הפלילי של הנאשם, שלחובתו הרשעה אחת בלבד משנת 2012. כמו כן ציין ב"כ הנאשם, כי הנאשם עצור מיום 27.11.14 במתקני השב"כ ובמסגרת זו נחקר ארוכות ולא התגלה, כי הנאשם פעל מתוך מניע אידאולוגי זה או אחר. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי הטלת עונש של מאסר בפועל עלולה לדרדר את הנאשם ולהוביל אותו למעגל של פשע ואלימות וביקש להתחשב גם בהיבט השיקומי במסגרת שיקולי הענישה, תוך שטען, כי נסיבות חייו של הנאשם מצביעות על כך שאין סיכוי שיחזור על מעשיו.

27. עוד בדיון בפניי וכן בטיעונו לעונש בכתב נע/1, העלה הסנגור טענה לאכיפה בררנית לגבי האישום הראשון. לטענת ב"כ הנאשם, החלטת המדינה באשר להעמדתו לדין של הנאשם, מפלה בין הנאשם לבין מוחמד, הנזכר בסעיף 3 לכתב האישום, זאת שעה שהמאשימה לא ראתה לנכון להעמיד את מוחמד לדין על אף שהחזיק וירה בנשק. ב"כ הנאשם סבר, כי עקב התנהלות זו של המאשימה יש להקל בעונשו של הנאשם. יובהר בנקודה זו, כי ב"כ המאשימה, בתגובה לטענה הנ"ל, ציינה כי תיק החקירה בעניינו של מוחמד טרם נסגר וכי טרם הוחלט על המשך ההליכים שהמאשימה צפויה לנקוט כנגדו.

28. לסיכום, טען ב"כ הנאשם, כי בנסיבותיו המיוחדות של תיק זה, מן הראוי שבית המשפט ישית על הנאשם תקופת מאסר בפועל, שאורכה כתקופת מעצרו של הנאשם עד ליום מתן גזר הדין.

דין והכרעה

29. תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה את העיקרון המנחה כיום את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראה ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12, לא פורסם). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע

הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

30. על בית המשפט בשלב הראשון של יישום תיקון 113 לחוק העונשין, לבדוק האם העבירות בהן

הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים, שאז לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד תוך קביעה האם ירצו העונשים בחופף או במצטבר) או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40"ג (ב) לחוק העונשין) (ראה ע"פ 8641-12 מוחמד סעד נ' מ"י, פורסם בנבו, ניתן ביום 5.8.13). בתיק זה, הנני בדעה, כי יש לקבוע לכל אישום מתחם עונש הולם נפרד, שכן כל אישום מהווה אירוע אחד, כפי שטענה בנקודה זו באת כוח המאשימה ובצדק. ודוק, האישום הראשון מייחס לנאשם שתי עבירות של הובלת ונשיאת נשק מסוג אקדח בצד עבירה של החזקת נשק. הנאשם החזיק באקדח, עפ"י האישום הראשון, והוביל ונשא פעמיים את אותו אקדח כשהוא טעון. לפיכך, ברי כי יש לראות את מעשיו של הנאשם, עפ"י האישום הראשון, כאירוע אחד. באישום השני מיוחסות לנאשם עבירה של קשירת קשר לפשע (עסקה בנשק) ועבירה נוספת של ניסיון לבצע עסקה בנשק, כאשר המדובר בנשק שהינו רובה. המדובר באישום השני בעבירות המגלמות בחובן משום אירוע אחד. יוער בנקודה זו, כי אין בידי לקבל את טיעוני ב"כ הנאשם, לפיהם יש לראות, מכוח הלכת ג'אבר (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מ"י) את מכלול האירועים מושא כתב האישום כאירוע אחד, שכן כל אחד מהאישומים מתייחס לעבירות נשק שונות ולנשק אחר, כאמור לעיל. קרי: בכל אישום מדובר במעשים שונים בעלי זיקה עניינית שונה, כפי שעולה מעיון בעובדות כתב האישום המתוקן. יובהר, כי אף על פי מבחן ה"קשר ההדוק", שהותווה, מפי כב' השופטת ברק ארז, בהלכת ג'אבר, הרי ששני האישומים מושא כתב האישום אינם מכילים את אותה "תכנית עבריינית" ואין קשר הדוק בין העבירות מושא האישום הראשון לבין העבירות מושא האישום השני.

31. הערך המוגן הנפגע כתוצאה מביצוע מכלול עבירות הנשק שביצע הנאשם, הינו - שלום הציבור ובטחונו. באשר לאישום השני יוטעם, כי העבירות באישום זה מגלמות בחובן פוטנציאל של מסוכנות לביטחון המדינה ולאזרחיה, אשר למרבה המזל לא מומש על רקע אי השלמת העבירה של ביצוע עסקה בנשק. **"עבירות בנשק לסוגיהן מגלמות בתוכן סיכון ממשי לשלום הציבור ולבטחונו, שכן לא ניתן לדעת להיכן יתגלגלו כלי הנשק המוחזקים שלא כדין, ואיזה שימוש יעשה בהם בעתיד"** (ע"פ 7502/12 כוויס נ' מדינת ישראל (25.6.2013)). בתי המשפט עמדו לא אחת על חומרתן הרבה של עבירות הנשק למיניהן, על פוטנציאל הסיכון הרב הטמון בשימוש בנשק ללא היתר והעברתו מיד ליד ללא פיקוח, וכן על התוצאות הקשות והרות-הגורל שעלולות להיגרם מביצוע עבירות אלו. לעניין זה יפים דבריו של כב' השופט לוי בע"פ 5833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.11.2007):

"הניסיון מלמד שנשק אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יוצא מידי המחזיק בו, מוצא את דרכו לידיים עברייניות או למפגעים למיניהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכיחו כי אין הם מהססים להשתמש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע

מהירי אנשים תמימים שנקלעו לזירה בדרך מקרה. לפיכך, התרענו בעבר ונחזור ונתריע גם הפעם, כי כל החוטא בעבירות מסוג זה עלול להידרש לשלם מחיר יקר, ואף באובדן חירותו לתקופה ממושכת...".

עוד יפים בענייננו דבריה הבאים של כב' השופטת ד' ברק-ארז, כפי שנאמרו בע"פ 5913/11 תאר הייבי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 12.9.12):

"עבירות של סחר בנשק הן עבירות חמורות ביותר - המאיימות על שלום הציבור ומהוות "שמן" על גלגליה של פעילות עבריינית אחרת".

בנקודה זו יובאו גם דברים הבאים של בית המשפט העליון, כפי שנאמרו בע"פ 1768/14 בהא גנאיים נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.07.2014) (להלן: "עניין גנאיים"):

"מבית משפט זה יצאה לא מכבר הלכה שלפיה יש להחמיר בעבירות אלה שכן "סחר בלתי חוקי בנשק סולל את הדרך לפעילות אלימה ובלתי חוקית והדבר חמור שבעתיים במציאות הישראלית בה קיים חשש תמידי כי נשק המוחזק באופן בלתי חוקי יתגלגל לא רק לידיים עברייניות, עניין חמור לעצמו, כי אם לידיהם של אלה המבקשים להוציא אל הפועל פעילות חבלנית עוינת...".

32. ומהתם להכא:

במקרה שבפנינו ביצע הנאשם, כאמור, עפ"י האישום הראשון, בצד העבירה של החזקת נשק שלא כדין, שתי עבירות של הובלת ונשיאת נשק שלא כדין ועל פי האישום השני, עבירות שעניינן ניסיון לבצע עסקה בנשק וקשירת קשר לפשע (עסקה בנשק). אתיחס ראשית להלן לנסיבות ביצוע העבירות מושא האישום הראשון. הנאשם נשא והוביל, עפ"י האישום הראשון, אקדח הטעון בכדורים, זאת בשתי הזדמנויות שונות. יש לציין, לחובת הנאשם, את העובדה שהנאשם הציג את האקדח הטעון בפני אברהים, אשר אף ירה באקדח ירי באוויר, עת שנסעו השניים ברכב בחורשה; בהזדמנות אחרת, הציג הנאשם בפני מוחמד את האקדח הטעון, שאז באזור הררי, הן הנאשם והן מוחמד ירו באקדח באוויר. אין צורך להכביר במילים באשר לחומרת התנהלותו הנ"ל של הנאשם, ובאשר לפוטנציאל המסוכנות הרב הטמון במעשיו הנ"ל של הנאשם, אשר היה דומיננטי ופעיל בביצוע העבירות. בנקודה זו יודגש, כי הנאשם נשא באקדח במשך תקופה לא מבוטלת של כשנתיים, כאמור באישום הראשון, דבר המוסיף נופך של חומרה להתנהלות הנאשם, עפ"י האישום הנ"ל. בנקודה זו יצוין, כי אין בידי לקבל את טענת האכיפה הבררנית שהעלה ב"כ הנאשם בעניין האישום הראשון. לטענת ב"כ הנאשם, לא הגישה המאשימה כתב אישום נגד מוחמד, הנזכר כאמור בסעיף 3 לעובדות כתב האישום, כמי שהחזיק באקדח הטעון וירה ירייה אחת באוויר. ודוק, מפי ב"כ המאשימה בדיון בפניי עלה, כי טרם גובשה החלטה בשאלת הגשת כתב אישום נגד מוחמד, מה גם שאין לגזור גזירה שווה מעניינו של מוחמד לענייננו, שהרי חלקו של הנאשם בפרשה מושא האישום הראשון הוא עיקרי וחלקו של מוחמד קטן ביחס לחלקו של הנאשם. לפיכך, אין מקום להקל בדינו של הנאשם בתיק זה בגין אכיפה בררנית.

33. באשר לנסיבות ביצוע העבירות מושא האישום השני, אציין, לחובת הנאשם, את התכנון שקדם לביצוע העבירות מושא האישום השני. הנאשם קשר קשר לבצע עסקה בנשק וכן ניסה לבצע עסקה בנשק, כל זאת תוך תכנון המעשים, כמפורט בעובדות האישום השני, שהובאו לעיל. יש לראות בחומרה את העובדה שהנאשם ביצע את העבירות הנ"ל במטרה לאפשר לכרים לרכוש נשק מסוג רובה קלצ'ניקוב, זאת ביוזעו שכרים הוא תומך בארגון הטרור דאעש - המדינה האסלאמית, ארגון אשר הוכרז על ידי שר הביטחון כהתאחדות בלתי מותרת. במילים אחרות: הנאשם ידע גם ידע, כי הנשק אותו ביקש כרים לרכוש עשוי ועתיד, כפי הנראה, להגיע לידיים עוינות, כפי שעולה מסעיף 2 לעובדות האישום השני, שהרי כרים הבהיר לנאשם, כי הנשק נועד לצורך ביצוע פיגוע במדינת ישראל. הנאשם ניצל, עפ"י האישום השני, את היכרותו עם אברהים ופנה אליו יותר מפעם אחת במטרה להשיג נשק עבור כרים, נשק אשר עתיד, כאמור, היה להגיע לידיים עוינות, אילו הושלמה העבירה של ביצוע עסקה בנשק. הנאשם ביקש תחילה מאברהים להשיג עבור כרים רובה מסוג קרל גוסטב ובהמשך ביקש רובה מסוג קלצ'ניקוב, בהינתן דרישתו של כרים להיות הרובה מדויק יותר. האמור לעיל ממחיש את ניהול ההידברות בין הנאשם לבין אברהים ואת תכנון הדברים ע"י הנאשם. עם זאת, יצוין בנקודה זו, מנגד, כי יש ליתן את הדעת, במידת מה גם לקולא, לכך שעבירת העסקה בנשק לא הושלמה, דבר שמנע במקרה שבפנינו גרימת נזק בפועל כתוצאה מביצוע העבירה.

34. במסגרת בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות נשק, העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק זה, תובא הפסיקה להלן:

· בת"פ (מחוזי חיפה) 15105-08-14 מ"י נ' סמיר ענבתאוי ואח' (ניתן על ידי ביום 1.4.15) הושת בגזר הדין על נאשם 1, שהורשע בביצוע עבירות שעניינן קשירת קשר לפשע, נשיאת והחזקת נשק וסחר בנשק (נשק מסוג תת מקלע וכן מחסנית עם כדורים לתת מקלע), עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, בצד רכיבי ענישה נלווים. הערעור על גזר הדין הנ"ל נדחה. במקרה הנ"ל דובר בנאשם בעל עבר נקי שהודה בביצוע העבירות הנ"ל, אשר בוצעו באמצעות סוכן משטרתי. עוד יצוין בנקודה זו, כי בגזר הדין הנ"ל קבעתי בעניינו של נאשם 1 מתחם עונש הולם שנע בין 24 חודשי מאסר בפועל ל- 48 חודשי מאסר בפועל. יובהר, כי נאשם 2 בתיק הנ"ל הורשע בביצוע עבירות שעיקרן סיוע לסחר בנשק ולגביו קבעתי מתחם עונש הולם שנע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

· בע"פ 9373/10 חאמד וותד נ' מ"י (פורסם בנבו, 14.9.11) התקבל ערעורו של המערער, שהורשע בעבירות של החזקת נשק (אקדח ותחמושת) ונשיאתו. המערער הנ"ל נדון בבית המשפט המחוזי לעונש של 50 חודשי מאסר בפועל. עונשו של המערער הופחת על ידי בית המשפט העליון לעונש של 30 חודשי מאסר בפועל.

· בת"פ 24207-06-13 (מחוזי ירושלים) מ"י נ' כרכי (פורסם בנבו, 6.7.14), נקבע בעניינו של נאשם, שהורשע, עפ"י הודאתו, בין היתר, בשתי עבירות של סחר בנשק ובעבירה של סיוע לסחר בנשק, באמצעות סוכן משטרתי, כי מתחם הענישה ההולם בגין כל עבירה של סחר בנשק נע בין מאסר בפועל לתקופה של 24 חודש לבין מאסר בפועל לתקופה של 48 חודש וכי מתחם העונש ההולם בגין עבירת

הסיוע לסחר בנשק נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (מחוזי חיפה) 36166-12-11 מ"י נ' זידאן (ניתן ביום 26.3.12) הושת, בין היתר, על נאשם שהורשע בעבירה של נשיאה והובלת נשק ובעבירה של סחר בנשק, באמצעות סוכן משטרה, עונש של 40 חודשי מאסר בפועל. במקרה הנ"ל דובר בנשק מסוג תת מקלע ובנאשם שהציע למכור לסוכן המשטרה כלי נשק נוספים. כן דובר במקרה הנ"ל בנאשם בעל עבר פלילי, אם כי לא מכביד.

בעניין **גנאיים** הנזכר בסעיף 30 לעיל, נדחה ערעורו של המערער על חומרת העונש שהושת עליו בגין עבירות, שעניין החזקה, הובלה, נשיאה וסחר בנשק, זאת באמצעות סוכן משטרה. על המערער הנ"ל הושת בגין ביצוע העבירות הנ"ל עונש של 36 חודשי מאסר בפועל על ידי בית המשפט המחוזי. נגד גנאיים הוגש כתב אישום מתוקן, אשר כלל בחובו שני אישומים, זאת בגין העבירות הנ"ל. בית המשפט העליון, אשר דחה את הערעור קבע, כי בעבירות נשק חמורות, נסוגים שיקולי השיקום מפני שיקולי הגמול וההרתעה. לפיכך, חרף גילו הצעיר של המערער וחרף התסקיר בעניינו, אשר לימד בדבר פוטנציאל שיקומי של המערער, נדחה הערעור הנ"ל.

35. לאחר שסקרתי את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות על ידי הנאשם וכן סקרתי את מדיניות הענישה הנהוגה ואת נסיבות ביצוע העבירות מושא האישום הראשון וכן נסיבות ביצוע העבירות מושא האישום השני, הגעתי לכלל מסקנה, כדלקמן:

מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון נע בין עונש של 24 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של 48 חודשי מאסר בפועל ומתחם העונש ההולם בגין האישום השני נע בין עונש של 36 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של 60 חודשי מאסר בפועל.

36. במסגרת בחינת הנסיבות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין, אציין, לטובת הנאשם, את הודאתו בהזדמנות הראשונה בעובדות כתב האישום המתוקן, הודאה אשר חסכה הן מזמנו היקר של בית המשפט והן את העדת העדים. עוד אוסיף במסגרת זו את עברו הפלילי הלא מכביד של הנאשם. ודוק, לחובת הנאשם שהינו בן כ- 22 שנה, הרשעה קודמת אחת בלבד משנת 2012, אם כי המדובר בהרשעה קודמת בעבירות אלימות חמורות. על הנאשם הושת בגין הרשעתו בעבירות הנ"ל עונש של 6 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, זאת בצד עונשים נלווים. לחובת הנאשם, אוסיף בנקודה זו את התמונה המצטיירת בעניינו מתסקיר שירות המבחן. ודוק, מהתסקיר עולה, כי הנאשם נטה למזער, בשיחתו עם שירות המבחן, ממשמעות ומחומרת מעשיו. שירות המבחן העריך, כי קיימת אצל הנאשם רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק ופורצת גבולות בעתיד. לפיכך, נמנע שירות המבחן ממתן המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

יובהר בנקודה זו, כי אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם בטיעוניו לעונש (נע/1), לפיה מתבקש בית המשפט ליתן בתיק זה קדימות לפוטנציאל שיקומו של הנאשם, שהינו בחור צעיר שעברו לא מכביד, זאת הן בהינתן חומרת נסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם והן בהינתן התמונה המצטיירת

כאמור מתסקירו של שירות המבחן.

37. לאחר שבחנתי את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, הנני בדעה כי מן הראוי להשית על הנאשם בתיק זה בגין האישום הראשון עונש של מאסר בפועל לתקופה של 36 חודשי מאסר בפועל ובגין האישום השני, עונש של מאסר בפועל לתקופה של 48 חודשי מאסר בפועל. הנני מחליטה, מכוח סעיף 40(ב) סיפא לחוק העונשין, כי יושת על הנאשם בתיק זה עונש של מאסר בפועל לתקופה כוללת של 60 חודש. יוער בנקודה זו, כי החלטתי, כי עונשי המאסר בפועל יחפפו חלקית האחד את השני, זאת בתיתי את הדעת לזיקה החלקית הקיימת בין שני האישומים, בהינתן העובדה שבשניהם מיוחסות לנאשם עבירות נשק ובשניהם נזכרת מעורבותו של אברהם, אם כי אין המדובר באותן עבירות נשק, מה גם שהעבירות בוצעו בנסיבות שונות וביחס לכלי נשק שונים. בצד עונש המאסר בפועל הנ"ל, יושת על הנאשם עונש של מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע.

38. סיכומי של דבר, אני דנה את הנאשם כדלקמן:

למאסר בפועל לתקופה של 60 חודש, בניכוי ימי מעצרו (מיום 27.11.14).

למאסר על תנאי לתקופה של 15 חודש למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יעבור הנאשם עבירה מסוג פשע לפי סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ויורשע בגינה.

למאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יעבור הנאשם עבירה מסוג עוון לפי סעיף 144 לחוק העונשין או עבירה לפי סעיף 499 (א) לחוק הנ"ל ויורשע בגין אחת מהן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ו טבת תשע"ו, 07 ינואר 2016, במעמד באי כוח הצדדים והנאשם.

רונית בשר, שופטת